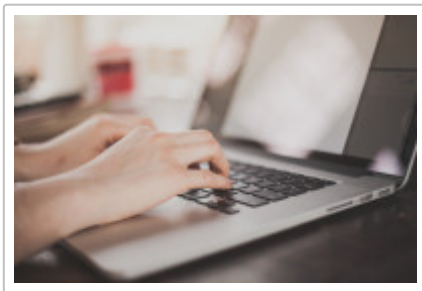

Některé povolal za blogery?

Úvahy | 4.9.2015 @ 16.00

V následujícím článku bych chtěl vysvětlit, proč bloguji a povzbudit pomyslného typického čtenáře svého blogu, aby s tím také začal. Nejprve ze široka.

Co je blog a kdo je blogger?

Za označením „blogger“ se může skrývat mnoho druhů lidí a slovo „blog“ má mnoho významů. Těchto několik typů blogů jsem rozeznal ve své RSS čtečce a mimo ni za pár chvil. Budu uvádět pouze české příklady, byť v našem prostředí je blogosféra, zvláště ta křesťanská, dosti nezralá. (Což neznamená, že zde nemáme pár dobrých blogů.) Upozorňuji, že následující blogy uvádím jako typické příklady jednotlivých kategorií, ne jako webový ortodoxní kánon.

- Internetový deník, na němž blogger publikuje jakousi „reality show“ svého života. Mimo svou čtečku nalezám dobrý příklad [zde](#).
- Komentář aktuálních problémů v prostředí autora. Ne zcela čistokrevným, leč celkem dobrým příkladem budiž [blog Davida Nováka](#).
- Fotoblog, na němž fotograf publikuje své úlovky. Například výborný [Petr Grulich](#).
- Recyklační blog přehledně třídí informace z různých zdrojů. Například [Tomáš Bílek](#), jehož blog se hodí i do následující kategorie.
- Tematicky zaměřený blog sleduje určité téma. Na českém internetu mne napadá [Apologet](#). Je otázkou, nakolik se jedná o blog a nakolik o webový projekt. Mimo čtečku jsou typickým příkladem [Douglasovy poznámky](#).
- Fundraisingový blog má za cíl prezentovat nějaký (více či méně) bohubilý projekt. Experty v této oblasti se v posledních měsících stali studenti VOŠMT toužící exportovat se do zámoří, vizte např. [blog Gabriely Vlachynské](#).
- Podnikový blog je tvořen zaměstnanci podniku, kteří na něm neformálním způsobem informují o změnách a aktualitách. Příklad neuvádím, neboť takové blogy nečtu. Možná polomrtvý [blog biblické školy?](#)
- Devocionální blog je místem volných, srozumitelných úvah o každodenní aplikaci náboženských myšlenek. Dobrým příkladem je blog pastora [Lukáše Targosze](#).
- Poslední kategorií je kategorie „všehochuť“, do níž asi spadá většina blogů. Devocionál střídá báseň hned po semiodborném článku a komentáři aktuálního dění. Blogy tohoto typu lze označit jako „osobnostní“, protože jednotlivým prvkem jejich obsahu není nic než osobnost autora.

Nu a blogger, to je člověk, který má to nutkání psát blog.

Proč to ten blogger dělá?

Za někoho jiného mluvit nemohu, ale předpokládám, že k tomu má pádný důvod. Buď to má přikázáno nadřazeným, nebo se chce vytahovat, nebo chce povzbudit a informovat své čtenáře, nebo hledá feedback pro své myšlenky, nebo se chce zdokonalit v psaní, nebo chce dokumentovat svou duševní pouť, nebo má daný problém na srdci, nebo mu veřejné publikování pomáhá přemýšlet soudržněji, logičtěji, přísněji, protože jej přirozený stud vede k tomu, aby si svůj blábol po sobě přečetl, než klikne na tlačítko „publikovat“.

Směs těchto důvodů je i mou motivací. Chci, aby mi spolužáci, učitelé, přátelé a nepřátelé viděli, jak přemýšlím. Někdo mi může podsunout, že hledám pozornost, lajky a chci si hrát na celebrity. To je blbost. Publikací nápadů, práce a myšlenek člověk nezískává, spíš tím ztrácí to, co má navíc, když to ostatním zdarma poskytuje. Když píšu o svých studijních dobrodružstvích, poskytuji ostatním stručný výcuc z mnohahodinové těžké průzkumné námahy. Když rýpu do toho, co se mi nelíbí, polarizuji sám sebe a stávám se nárazníkem, o nějž se jedna strana otře a druhá se jím zaštití. Když publikuji své autorské počiny, připravuji se o moment překvapivého vydání originálních sborníků, protože chci dostat věc na světlo už ve

chvíli jejího zrodu. Proč? Proč si to nenechat v šuplíku? Protože jsou zde lidé, kteří chtějí potřebují mít jasno v nesnadných abstraktních otázkách. Protože ta vznešená princezna církev si zaslouží čisté prádlo. Protože virtuoza v kterémkoli umění nesmí zaštitit umění samotné, jenž má být pro lidi, ne pro vydavatele.

Dává to smysl? Chytáte v tom trochu ten drajv, co mě vede k psaní?

A jsou zde další důvody, méně subjektivní.

Proč to dělat taky?

1. Jsou lidé, kteří tě mají rádi. Takoví si rádi počtou o tom, co máš na srdci. Jejich otcovská nebo bratrská náklonnost k tobě přikryje v jejich očích i ty ~~nejhorší výslechy tvé zmatené mysli~~ nepřesnosti, ba omyly, jichž se dopustíš. Proto budou tvé články lajkovat ještě před rozkliknutím :-).
2. Jsou lidé, které upřímně zajímá tvůj názor. Ano, tví spolužáci, kolegové a učitelé mají hodně práce. Ale na tvůj blog si najdou čas, protože je zajímá, co se ti honí tvou komplikovanou hlavou. Budou s tebou i nesouhlasit. Ale alespoň budou přesně vědět v čem, což je dobře, neboť se tím vytěsní místo pokrytectví, kdy jsme jakoby naoko kamarádi, ale některým tématům se vyhýbáme, protože tušíme, že by se tím naše kamarádství narušilo.
3. Naučíš se soudržně uvažovat a psát. Jedna věc je číst, přemýšlet, diskutovat s lidmi a dělat si poznámky. Umění zformulovat soudržnou argumentaci je věc zcela jiná. A blogování má potenciál vytříbit obě z těchto dovedností. Ta první se procvičí při přípravě a průzkumu, ta druhá se procvičí psaním krátkých článků. Po čase začneš sklízet ovoce soudržného myšlení, protože jako autor budeš dobře vědět, cos kde psal, takže vždy, když změníš názor, který jsi veřejně zastával, budeš muset veřejně vysvětlit, proč se tak stalo. Nebo se alespoň netvářit, že sis to nikdy nemyslel. Měnit názor není špatné. Naopak, to je to hlavní! A veřejné vyjadřování ti pomůže dělat to poctivě.
4. Bude patrný tvůj duševní vývoj. Blog má zpravidla funkci zobrazení publikovaných článků v seznamu podle data. Když si pak po několika letech blogování dohledáš své minulé úsilí, pak se nejprve zhrozíš nad kvalitou svých prvních počínů a hned nato se ti uleví, protože uvidíš, že ses za těch pár set příspěvků posunul.
5. Máš naději na feedback. Kultura komentářů pod články na portálech a blozích bývá obecně příšerná. Pokud ale budeš dlouhodobě veřejně reflektovat svou duševní pouť, ať pracovní nebo volnočasovou, najdou se komentátoři a partneři v diskusi, kteří se připojí ke tvému běhu a možná i blogeři, kteří s tebou budou tvořit blogosféru.
6. Uděláš dobrou reklamu své škole. Pokud se rozhodneš orientovat svůj blog vstříc své profesi, pak se to, co sis odnesl ze školy, nejspíše promítne do tvých článků. Já sám musím říci, že vliv svých učitelů ze střední, z VOŠ a z VŠ ve mně přetrvává jako cosi s velmi dlouhým poločasem rozpadu. Tento otisk se ukáže i ve tvém psaní a kvalita tvého studia se projeví. Když vidím osobu s vysokou akademickou hodností nebo vysokoškolského studenta, který váhá a není s to vyjádřit se k problému ve svém oboru ani poukazem na nějaký zdroj, autoritu nebo paralelu, začínají se mi hlavou honit silné otázky. Jasně, každý má někdy okno, ale když je oken celá stěna... Obrátím-li tento meč proti sobě, i články na tomto blogu reflektují různá období mého vývoje. Archiv 2009–2011 nepřímou ukazuje na kvalitu a povahu vzdělávání na VOŠMT v onom období. Archiv 2011–2014 reflektuje můj samorůst a korespondenční studium. Články z let 2014–2015 nepřímou odhalují formování mé osobnosti na CTS. Přiznávám, že úměra je nepřímá a že je potřeba vzít v úvahu řadu dalších faktorů. Leckterý student například vinou administrativních nedopatření setrvá na škole a opustí ji právě tak dutý, jak do ní přišel. Zároveň trvám na tom, že student nebo učitel neudělá své škole lepší reklamu, než vlastní veřejnou publikační činností

Ale jsem povolán za blogera?

Než si založíš vlastní blog, budeš jako křesťan čelit otázce povolání. Tuto otázku je potřeba rezolutně vyřešit nejlépe předem. Pokaždé, když začala trápit mne, znamenalo to často ztrátu soustředěnosti. Pokud tě nepřesvědčily výše uvedené důvody pro a máš závažné důvody proti např. vč. pocitu „nepovolnosti“, nemusíš to dělat. Je to dobrovolné. Pokud se ale rozhodneš začít psát ke slávě Boží, přineseš tím sobě i mnoha lidem užitek a povzbuzení skrze svůj tematický, devocionální či (téměř) jakýkoli jiný blog. Poslyš mou poslední úvahu o povolání, která nabídne trochu jiný pohled na věc.

Je dost možné, že nejsi povolán. Ale také je možné, že povolán jsi. Přemýšlíš, modlíš se a stále jsi na vážkách. Proti ti radí skromnost, Boží bázeň a třeba také lenost. Pro hovoří ctižádost, ale možná také láska k bližnímu a Duch svatý. Jak se rozhodnout? Když se hledá člověk pro méně příjemný úkol, často připadne na toho, který má nejlepší předpoklady naplnit danou potřebu. „Je zde potřeba, chop se toho,“ slyšíš pak, když vykonáváš potřebnou činnost, do níž ses nechal uvrtat. Ale kdo má v tomto případě nejlepší předpoklady? Křikloun, nebo bohobojný člověk? Právě zde nejvíce platí, že „počátek moudrosti je bát se Hospodina“ (Ž 111,10) a že „jazyk moudrých přináší dobré poznání, kdežto ústa hlupáků chrlí pošetilost“ (Př 15,2). Zde přicházíme k důvodu, proč bys měl/a začít blogovat: Jestliže jsi usebraným křesťanem, co se chvěje před možností, že si založí blog, aniž by byl povolán, pak právě proto je potřeba, abys začal psát, neboť právě takových, jako jsi ty, je jako šafránu a právě tvé myšlení je potřeba vyvěsit na internet. Ne, nemusíš být spasitelem internetu. Když umíš trochu psát, stačí být blogerem.

Toliko dnes. V navazujícím článku představím několik výtečných blogů ze své čtečky.

<https://selah.cz/uvahy/nektere-povolal-za-blogery/>